

[Hanne Reintoft.]

drevent byggeri, hvis man ellers vil sikre disse mennesker en nogenlunde ordentlig boligstandard.

Jeg skal endvidere understrege, at udgiften til arbejderboligen er konstant i hele statslånets løbetid uanset ejerens indtægtsforhold eller børnetal. Boligudgiften i det almennyttige byggeri forøges derimod, når rentesikringen efter 6 år aftrappes eller husstandsindkomsten overstiger de i loven fastsatte beløb.

Det er altså lykkedes at få landarbejderboligen frem til priser, der ligger langt under det almindelige boligbyggeri, og samtidig har loven betydet en afgørende højnelse af den almindelige boligstandard på landet, hvilket i høj grad var tiltrængt, for jeg er meget, meget enig i, at den var meget sløj. At gøre disse boliger ekstra billige, det er med de løntal, jeg har nævnt, også ganske nødvendigt og vil fortsat være det.

Forslaget om lejeforhøjelse for arbejderboliger opført for landmandens regning fra 4½ pct. til 5 pct. af det til opførelsen medgæede beløb samt af grundværdien må vi protestere meget kraftigt imod. For stuehuse på landet gælder der samme boligværdi ved indkomstopgørelsen til skattevæsenet som for enfamiliehuse. Boligværdien er for indkomståret 1970 ansat til 2¼ procent af vurderingssummen, og samme værdi burde naturligvis være gældende for de arbejderboliger, der er opført for landmandens regning. Ministeren må komme med en forklaring på, hvorfor man vil til at gennemføre noget sådant.

Den foreslåede ændring af støtteordningen til opførelse af arbejderboliger på landet, hvorefter staten kun vil garantere for lån og i øvrigt henviser ansøgere til det almindelige lånemarked, vil uundgåeligt forstærke afvandringen af arbejdskraft, og det beklages jo så højlydt fra landbrugets side, at vi har denne afvandring af arbejdskraft til byerne. Der er jo ingen, der vil bygge et landarbejderhus langt fra byerne, hvis der ikke er økonomiske og arbejdsmæssige fordele ved det.

Det er meningsløst at tale om støtte til landbruget, når regeringen ustandselig saboterer støtten til de socialt dårligst stillede på landet, hvorved hele grundlaget for den nuværende struktur ændres til fremme af

afvandringen. I stedet for nedskæringen i lånemuligheden til opførelsen af landarbejderboliger burde regeringen fordoble lånene, således at alle kvalificerede ansøgere kan få midler til opførelse af landarbejderboliger. En sådan politik vil for det første hæmme afvandringen, for det andet lette presset på byernes fortvivlede boligmarked, og endvidere er det en absolut nødvendig støtte til den meget store gruppe af stærkt underbetalte arbejdere, vi har på dette område. Er der tale om lavtlønsproblemer, så gælder det landarbejderne, og denne regering betoner dog ellers i sin asociale arbejdsmarkedspolitik, at lige netop de lavtlønnede grupper har man en smule tilovers for, men det passer altså heller ikke.

Landbrugsministeren (Henry Christensen): Jeg vil gerne takke, naturligvis i særlig grad de ordførere, der har givet tilslutning til det foreliggende lovforslag.

Jeg vil gerne generelt sige, at også jeg har den opfattelse, at den lovgivning, vi har haft til støtte for opførelse af arbejderboliger på landet, har været en god lovgivning, har tjent socialt betydningsfulde formål, har været en klar social boliglovgivning for landarbejdere ude omkring på landet, og derfor kan jeg give tilslutning til den redegørelse, hr. Chr. Thomsen gav for, hvordan lovgivningen har virket.

Men jeg vil gerne tage afstand fra den udlægning af det foreliggende lovforslag, at hermed skulle man træffe en beslutning om at opgive at have en virkelig socialt gavnlige boliglovgivning for de pågældende landarbejderboliger. Man ændrer ganske vist nogle principper, men man opretholder også under de ændrede principper ganske klart en lovgivning med de klare sociale formål, der altid har været den pågældende lovgivnings sigte.

Jeg skal naturligvis ikke bestride, at det umiddelbart er det nemmeste også administrativt, hvis man fortsat finansierer det ved rene statsudlån af midler, som man opkræver hos skatteyderne. Vi har også på andre af vore boligområder her i landet igennem årene haft en sådan lovgivning, hvorefter man finansierede væsentlige dele af byggeriet ved egentlige statsudlån. Dette har man gennem tiderne ændret på alle de andre områder, og det har man kunnet